

Hồi 14

Thiết bốc thần y chân Hoa Đà

Can Tương và Mạc Tà là hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu, chém sắt như chém bùn, cực kỳ sắc bén, người nào có trong tay sẽ trở nên thiên hạ vô địch, lẽ đương nhiên Vô Ưu, Thái Hư, Liễu Minh và Trường tôn Sở bốn người chẳng ai chịu nhường ai.

Trong tiếng nhạc dặt dìu, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương quát vang, hai tay vận tụ công lực Hàn âm Chương ngang ngực đẩy ra.

Tuệ Giác đại sư nào dám chậm trễ, từ trên cao cũng song chương bỏ xuống, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang dội, Hoạt Diêm Vương lùi sau ba bước dài mới đứng vững lại được, Tuệ Giác đại sư chỉ nhẹ chao người, vẻ mặt nghiêm trang.

Hai người giao thủ một chương, công lực đã phân rõ Tuệ Giác đại sư tuy cao hơn Hoạt Diêm Vương rất nhiều, nhưng ông lòng tự hiểu, nếu mình mà không vận tụ công lực Đạt Ma Thập Nhị Chỉ vào trong chương, chưa chắc đã dành được ưu thế trước Hàn âm Chương của đối phương.

Hoạt Diêm Vương hít mạnh một hơi chân khí, trong tiếng quát trầm, chương thứ nhì đã đẩy ra.

Tuệ Giác đại sư vẫn xuất chương đón tiếp như trước và kết quả cũng vậy, chỉ có điều là hai người đều trán đầm mồ hôi và Hoạt Diêm Vương hơi thở hào hển.

Lối đấu thuần nội lực này là điều tối kỵ của giới võ lâm, nhưng lúc này dường như hai người không còn màng đến nữa.

Thật ra, chín vị cao thủ danh chấn giang hồ này hiện đã mất hết lý trí, trong lòng chỉ có một tham niệm mãnh liệt, dù chết cũng vẫn tranh giành báu vật. Lẽ dĩ nhiên đó chính là kiệt tác của Tam Điệp Ma Địch của Lệnh Hồ Cao.

Tuệ Giác đại sư với Hoạt Diêm Vương sau khi giao thủ mười chiêu, Hoạt Diêm Vương đã ngã sóng soài trên đất như người chết, không còn cử động được nữa. Còn Tuệ Giác đại sư thì ngồi trên bàn đá, ôm lấy chiếc hộp trong suốt vào lòng vận công điều tiết, xem ra lão hòa thượng này tuy thắng nhưng chân nguyên tiêu hóa quá nhiều, nhất thời khó thể khôi phục.

Hoạt Diêm Vương thọ thương nghiêm trọng, sự sống chết của lão dĩ nhiên không ai màng đến.

Bên kia, hai vị đạo trưởng Vô Ưu và Thái Hư đã chế ngự Trường Tôn Sở và Liễu Minh, vừa định đưa tay chộp lấy bảo kiếm, Đại Hồ và Nhị Hồ cùng lúc lao đến, bốn chưởng tung ra tấn công hai vị đạo trưởng, thế là cuộc chiến lại diễn ra.

Hai vị toàn chân đều thân hoài tuyệt kỹ, nhưng công lực Thương Ngô Tam Hồ lúc này đã khác trước nên chẳng thể trong đôi ba chiêu đánh bại được họ. Đồng thời trong lúc giao đấu với Trường Tôn Sở và Liễu Minh đại sư, hai vị đạo trưởng đã tiêu hao nửa phần chân nguyên, trong khi Đại Hồ và Nhị Hồ chân lực còn sung mãn, dĩ nhiên xuất thủ hết sức uy mãnh.

Sau hơn ba mươi chiêu, Vô Ưu thượng nhân mới điểm ngã được Đại Hồ bằng Thiên Tinh Chỉ, còn Thái Hư thượng nhân thì với Hỗn Nguyên Nhất Khí Chưởng đánh ngã Nhị Hồ.

Nhưng hai vị đạo trưởng cũng đã kiệt sức ngã ngời trên đất, không còn cử động nổi, thậm chí lay tay với bảo kiếm cũng chẳng thể được.

Lúc này, Tam Hồ theo mười hai thiếu nữ nhảy múa đến tay chân bải hoải, ngã sóng soài trên đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng ngưng bật, mười chín thiếu nữ cũng mờ hôi nhễ nhãi, tơ mỏng che thân đã cởi bỏ hết, toàn thân lồ lộ nằm ngón ngang trong thạch động.

Chừng sau thời gian một bữa cơm, Tuệ Giác đại sư với hai vị đạo trưởng Vô Ưu và Thái Hư cùng lúc mở bừng mắt.

Hai vị đạo trưởng thấy Tuệ Giác đại sư ôm Huyết Quả trong lòng, liền tức bốn mắt đỏ quạch, đứng phắt dậy, điên cuồng lao đến cướp đoạt. Ngay khi ấy, bỗng có tiếng nói từ dưới chân vọng lên, dĩ nhiên đó cũng là Lệnh Hồ Cao với Tam Điệp Ma Địch truyền âm, nhưng lần này tiếng nói run rẩy như là trung lực không đủ.

Hai vị đạo trưởng vội chững người, lắng nghe tiếng run rẩy ấy nói:

- Người phương ngoại mà còn chưa thể triệt để diệt trừ lòng tham, huống hồ người đời lục căn chưa sạch, tứ đại bất không, sao thể thoát nổi? Hắc hắc... tuyệt học mới của lão phu đã thành công rồi, Hồng Trần Thập Trượng tạm giữ khách quý để cho các vị hưởng lạc thú một phen nữa...

Nhưng ngay trong đêm tối thê lương ấy, chỉ thấy hai bóng người phóng đi như sao xẹt, vượt núi qua khe như là đất bằng, kinh công quả là trác tuyệt hiếm thấy trong võ lâm.

Hai người đi đêm này như có việc gì rất khẩn cấp, một mạch phóng nhanh đi, dẫn đầu là một thiếu niên mặc trang phục thư sinh, theo sau là một thiếu nữ y phục vải thô như gái nhà quê.

Thiếu niên thư sinh như rất quen thuộc đường lối vùng này, dẫn thiếu nữ nhà quê tiến thẳng vào một khe núi đã khô cạn lâu năm, cây cối cỏ dại um tùm.

Hai thiếu niên nam nữ tiếp tục phóng nhanh đi, lát sau đã tới cuối khe. Nơi đây ba mặt vách núi cheo leo, cao ngất tận mây xanh và dưới vách núi là hồ sâu mười mấy trượng, khô cạn không một giọt nước.

Thiếu niên thư sinh đứng bên bờ hồ sâu, đảo mắt nhìn quanh một hồi, lộ vẻ ngạc nhiên lắm lắm:

- sao đầm sâu mà hồ cạn đến mức không còn một giọt nước...

Rồi thì, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng bị trúng kiếm rơi xuống đầm này hồi nửa năm trước...

Gương mặt hung tàn của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, thái độ bàng quang của người trong các đại môn phái, vẻ mặt của Lam Thái Điệp lúc vung kiếm đâm vào mạn sườn chàng, cảm giác trong khoảnh khắc lúc trúng kiếm rơi xuống đầm và Thiết Bốc thần Giờ nhớ lại dĩ vãng, phảng phất như ở ngay trước mắt thật rõ rệt và khiến chàng lòng đau như cắt, nay trở lại nơi xưa chốn cũ, mình đã không còn kém cỏi như trước kia, phải chi những kẻ đã bức bách chàng khi xưa thấy đều có mặt lúc này, đó thật là một cơ hội báo thù tốt biết mấy.

Nghĩ vậy, chàng bắt giắc nghiêng răng cắn hờn:

- Họ một người cũng không thoát được, khi nào xong việc ở đây, sẽ lập tức đến Thiếu Lâm tìm lão tăng chủ trì Giới Thị Viện, sau đó lần lượt Tiếng nói cắn hờn vang vọng trong hang cốc, hệt như phát ra từ miệng hàng trăm người.

Ngay khi ấy, một tiếng nói quen thuộc từ hồ sâu vọng lên:

- Hải tử, lão phu đã biết trước ngươi sẽ đến đây vào lúc này, khoan hãy phát tiết niềm căm hận, xuống đây nào.

Thiếu niên thư sinh mừng rỡ, quay lại thiếu nữ nhà quê nói:

- Sư muội, lão nhân gia ấy ở dưới này, mau theo ngu huynh xuống ngay.

Dứt lời, liền dẫn trước tung mình xuống hồ.

Thiếu nữ nhà quê gật đầu, cũng liền theo sau phóng xuống.

Hai người chân vừa chạm đáy hồ liền thấy một lão nạp mặt đỏ au, râu dài phủ ngực, chấp tay sau lưng đứng trước một hang động đang gật đầu mỉm cười với họ.

Thiếu niên thư sinh vội tiến tới, chấp tay xá dài nói:

- Vãn bối Âu Dương Thu xin bái tạ ơn cứu mạng và tái tạo trước đây của lão nhân gia!

Lão nhân áo đen cười ha hả:

- Không phải chỉ có vậy, mà còn đòi lão phu thực hiện lời hứa trước kia phải không?

Âu Dương Thu lúng túng đáp:

- Trước kia đã được lão nhân gia hứa là sẽ giúp giải quyết ba việc khó, lão nhân gia đã giúp cho hai việc rồi, nay vẫn bối cùng sư muội đến đây cầu xin lão nhân gia giúp cho một việc thứ ba, chẳng hay lão nhân gia có thể...

Lão nhân gia áo đen lại cười ha hả:

- Người trong võ lâm, một lời hứa đáng ngàn vàng, đương nhiên là có thể rồi!

Đoạn nhẹ phát tay áo đỡ Âu Dương Thu đứng thẳng lại, nói tiếp:

- Hãy theo lão phu vào đây!

Âu Dương Thu rất tin tưởng vào y thuật của Thiết Bốc thần y, lòng thầm mừng đã sắp đạt được mục đích mong muốn nên cũng không nói nhiều, ngoảnh lại ra hiệu với sư muội Tiểu Thúy, rồi liền theo sau lão nhân áo đen đi vào trong sơn động.

Ba người đang đi, Âu Dương Thu chợt nhớ đến một điều, buột miệng hỏi:

- Xin hỏi lão nhân gia, đàm sâu này sao giờ lại cạn hết nước vậy?

Thiết Bốc thần y không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Người rõ ngốc, giao long ngàn nam đã chết, đàm nước không khô Cạn sao được?

Âu Dương Thu vỡ lẽ, lại hỏi:

- Văn bối hiện có việc rất khẩn cấp, việc đến đây thỉnh cầu chẳng hay lão nhân gia có thể với thời gian nhanh nhất giúp cho không?

Thiết Bốc thần y vẫn không quay đầu lại, vừa đi vừa nói:

- Thời gian nửa ngày, không lâu chứ?

- Vâng! Vâng! Đa tạ lão nhân gia!

Âu Dương Thu miệng nói vậy nhưng lòng hết sức thắc mắc:

- Ông ấy chưa hỏi mình thỉnh cầu việc gì sao lại trả lời một cách mau mắn thế này? Chẳng lẽ ông ấy đã đoán ra được rồi sao? Đúng rồi, ông ấy chẳng phải là Thiết Bốc thần y là gì? Đương nhiên là có thể bói ra rồi.

Thế là Âu Dương Thu không còn thắc mắc nữa, theo sau Thiết Bốc thần y đi sâu vào động. lát sau, ba người đi đến chỗ trú của Thiết Bốc thần y.

Âu Dương Thu trúng kiếm rơi xuống đàm, đã được Thiết Bốc thần y cứu giúp nên chàng rất quen thuộc cảnh vật tại đây. Đảo mắt nhìn thất cả đều không thay đổi, chỉ không thấy người thú hai đầu bốn tay do Thiết Bốc thần y dùng Di Thực Thủ Thuật tạo ra, chẳng rõ đã đi đâu Thiết Bốc thần y không chờ Âu Dương Thu lên tiếng, đã với ánh mắt quái sáng nhìn hai người nói:

- Hai người định nhờ thủ thuật chữa trị vết sẹo trên mặt và sửa đổi gương mặt phải không?

Âu Dương Thu rúng động cõi lòng, quả nhiên ông ấy đoán trúng, bèn gật đầu tỏ ý nhìn nhận.

Thiết Bốc thần y nói tiếp:

- Nhưng chẳng hay hai người định sửa đổi thành gương mặt loại nào?

Âu Dương Thu không hiểu hỏi lại:

- Lão nhân gia hỏi vậy là có nghĩa gì?

Thiết Bốc thần y cười ha hả:

- Diện mạo con người không giống nhau, có thiện, có ác, có đẹp, có xấu, lão phu muốn hỏi hai người muốn loại hình nào?

Âu Dương Thu lại rúng động cõi lòng, thâm nhủ:

- Lão người này tài thật, lại có thể thay đổi hoàn toàn gương mặt con người.

Đoạn liếc nhìn Tiểu Thúy, suy nghĩ chốc lát mới đáp:

- Vậy thì lão nhân gia hãy tiến hành thủ thuật theo diện mạo hiện giờ của chúng vẫn bồi được không?

Thiết Bốc thần y cười gật đầu:

- vậy Cũng tốt, lão phu khỏi phải nhọc tâm suy nghĩ.

Âu Dương Thu mừng rỡ, kéo Tiểu Thúy xuống vái lạy và nói:

- Ôn đức này của lão nhân gia, Âu Dương Thu với sư muội trọn đời không quên. Vừa nói vừa dập đầu lạy ba lạy.

Thiết Bốc thần y cười to:

- Âu Dương Thu, người ở Nhạn Lạc gián trúng kiếm rơi xuống đầm, vì sao không chết?

Âu Dương Thu vội đáp:

- Vẫn bồi đã được lão nhân gia cứu kịp nên mới không chết.

- Người công lực gia tăng mấy mươi lần, thoát thân dưới kiếm bên ngoài lâm bảm, trộm ăn Chu Quả, thoát thân khỏi Ngân Kiều thôn, lên Vô Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, đó là do ai trợ giúp?

Âu Dương Thu nghe vậy sửng sốt tột cùng, nhưng chàng là người thông minh lanh trí, chỉ ngẫm nghĩ chốc lát đã hiểu ra, bèn xúc động nói:

- Tất cả những việc ấy hẳn đều là do lão nhân gia trợ giúp.

Thiết Bốc thần y buông tiếng cười vang, chấn động cả sơn động, ngập đầy kiêu ngạo và đắc ý.

Cười dứt, hai mắt bỗng rực lên ánh kỳ lạ, nghiêm mặt nói:

- Người quả nhiên thông minh, lão phu đã không nhìn lầm, tâm huyết đã không uổng phí, Âu Dương Thu, lão phu hỏi ngươi, lão phu với ngươi chẳng thân quen mà cũng không có quan hệ sư đồ, lão phu đã đối xử với ngươi thế nào?

- Ôn như tái tạo! Tình nặng như núi!

Thiết Bốc thần y lại buông tiếng cười vang thích thú, nói tiếp:

- Làm người sống ở trên đời quan trọng nhất là ân oán phân minh...

Bỗng ngưng lời, trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt bỗng trở nên hết sức thê lương, nói tiếp:

- Thôi được, ngươi đã cảm niệm lão phu thế này, vậy cũng đủ khiến lão phu hài lòng rồi.

Âu Dương Thu thấy Thiết Bốc thần y như có ẩn tình gì đó nhưng bỗng lại dồn nén không nói tiếp, bèn thần nhủ:

- Ông ấy đối với mình ơn cao nghĩa nặng, nếu có điều cần tới mình, dù phải tan xương nát thịt cũng quyết không từ chối, chịu ơn mà không đền đáp đâu phải là tính cách của kẻ anh hùng?

Thiết Bốc thần y thấy Âu Dương Thu quỳ mãi không đứng lên và cúi đầu suy tư, bỗng lại với giọng hiền từ nói:

- Hài tử! Đứng lên đi! Lão phu đã nhận lời, vậy thi bắt tay vào việc ngay.

Âu Dương Thu vẫn quỳ, thành khẩn nói:

- Đại trượng phu ân oán phân minh, lão nhân gia đối với vãn bối ơn nặng như núi, Âu Dương Thu tuy là mặt học hậu tiến nhưng sao thế không báo đáp...

Thiết Bốc thần y bỗng biến sắc mặt, gắt giọng:

- Lão phu thấy ngươi có tư chất tốt mới ra sức đào tạo, chỉ mong mai kia ngươi trở thành kỳ tài võ lâm, chủ trì chánh nghĩa, đâu có mong ngươi báo đáp, ngươi còn chưa mau đứng lên hả?

Âu Dương Thu kiên quyết:

- Nếu lão nhân gia có điều cần đến vãn bối, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, vãn bối có chết cũng không hối tiếc. Còn như lão nhân gia có uẩn khúc khó nói, không muốn thổ lộ, hoặc cho là vãn bối không đủ khả năng ra sức cho lão nhân gia, thế thì vãn bối cũng chẳng thể ép buộc. Tuy nhiên, vãn bối cùng sư muội không dám thọ ơn chính dung của lão nhân gia nữa.

Thiết Bốc thần y thấy chàng thành khẩn và khảng khái như vậy, ngẫm nghĩ một hồi, thở dài thậm thọt nói:

- Ngươi hà tất cố chấp như vậy? Thật ra lão phu chỉ... ôi! Chỉ vì có thù chưa thể báo...

- Dám hỏi lão nhân gia, kẻ thù là ai vậy?

- Ôi thôi! Ngươi đừng hỏi thì hơn!

Âu Dương Thu kiên quyết:

- Vãn bối phải hỏi mới được!

- Vì sao chớ?

Âu Dương Thu nhấn mạnh giọng:

- Văn bồi phải báo thù cho lão nhân gia!

Thiết Bốc thần y lại thở dài:

- Ôi! Khẩu khí lớn lắm, nhưng kẻ thù của lão phu quá mạnh, đừng nói một Âu Dương Thu như ngươi, mà dù mười Âu Dương Thu cũng Chẳng làm gì được. ôi! Lão phu không nói ra thì hơn.

Âu Dương Thu tuổi trẻ khí thịnh, đâu biết trời cao đất dày, bèn phân kích tiếp lời:

- Lão nhân gia nhất định phải nói ra, bất kể kẻ thù của lão nhân gia mạnh đến mấy, văn bồi cũng nhất định phải giết chết y, báo thù cho lão nhân gia.

- Ngươi không nói đùa đấy chứ?

- Trang nam nhi không bao giờ nói đùa, Âu Dương Thu này nếu không thực hiện lời hứa thay lão nhân gia báo thù, ắt sẽ trời tru đất diệt...

- Thật có chí khí... Thật có chí khí... Kẻ thù của lão phu chính là Võ Lâm Lục Kiệt khi xưa mọi người đều biết, ngoài ra còn có...

- Võ Lâm Lục Kiệt là những ai? Sau khi rời khỏi đây, hãy tìm một người giang hồ lớn tuổi hỏi là sẽ biết ngay.

- vậy ra còn có những ai nữa?

- Chín đại môn phái!

Âu Dương Thu rung động cõi lòng:

- Cả chín đại môn phái đều có thù với lão nhân gia ư?

Thiết Bốc thần y gật đầu:

- Lão phu thấy là ngươi không nên đa sự thì hơn.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm giọng nói:

- Văn bồi đã lập trọng thệ rồi, dĩ nhiên bất cứ giá nào cũng phải thực hiện. Nhưng văn bồi tầm thù chín đại môn phái, có cần giết chết cả hay không?

- Giết chết cả đương nhiên càng tốt, còn không, mỗi môn phái giết một hai người có địa vị cũng được, vì chín đại môn phái chỉ là kẻ thù thứ yếu của lão phu mà thôi.

Âu Dương Thu trầm nhủ:

- Đẳng nào mình cũng phải tìm người chín đại môn phái tính nợ, vậy chẳng phải nhất cử lưỡng tiện ư?

Thế là chàng bèn nói:

- Vâng, văn bồi biết rồi! Nhưng dám hỏi lão nhân gia vì sao lại có nhiều kẻ thù đến như vậy?

- Người cứ tìm kẻ thù của lão phu mà hỏi sẽ rõ ngay!
- Vậy thì vẫn bồi xin đa tạ ơn tài bồi của lão nhân gia!

Đoạn lại dập đầu lạy một lạy. Tiểu Thúy cũng theo sư huynh vái lạy Thiết Bốc thần y.

Thiết Bốc thần y chấp tay xá dài đáp lễ, đoạn một tay đỡ một người đứng lên, ha ha cười nói:

- Giữa chúng ta không ai nợ ai, đừng đa lễ nữa.

Âu Dương Thu hiểu ý trong câu nói của Thiết Bốc thần y nên không nói nhiều nữa.

Thiết Bốc thần y bảo hai người chia nhau nằm trên một chiếc giường đá, trước tiên điểm vào huyệt mê của họ, sau đó tháo mặt nạ ra, dùng lụa mỏng che mắt lại...

Thủ thuật chính dung của ông rất đơn giản, không dùng đến dao kéo nên người chính dung cũng không phải chảy máu.

Chỉ thấy ông từ bên mình lấy ra hai chiếc lọ ngọc trắng, rút mở nắp ra, lọ bên tay phải trút trên ba vết thẹo trên mặt Âu Dương Thu vài giọt nước thuốc, vết thẹo biến mất ngay. Rồi lại trút nước thuốc trong chiếc lọ bên tay trái lên, chỉ chốc lát da thịt đã liền lại. Âu Dương Thu lập tức trở nên anh tuấn như xưa.

Thủ thuật đối với Tiểu Thúy phức tạp hơn, nhưng cũng chỉ sau thời gian một tuần trà đã hoàn tất, gương mặt xấu xí như khi vượn của nàng giờ đây đã trở nên xinh đẹp duyên dáng.

Chỉ trong thời gian chùng một bữa cơm, Thiết Bốc thần y đã chính dung cho hai người xong, ông như hoàn thành một kiệt tác, hết sức hớn hở giải khai huyết đạo cho họ.

Âu Dương Thu tỉnh lại trước, cảm thấy mặt mình không có gì khác lạ, tưởng là Thiết Bốc thần y chưa thực hiện thủ thuật, nhưng khi Tiểu Thúy vừa ngồi dậy trên giường đá, bất giác mừng rỡ khôn xiết, nhảy phốc xuống giường đá reo lên:

- Sư muội...

Nhưng quá kích động, không sao nói tiếp được nữa.

Tiểu Thúy thấy ba vết thẹo tím trên mặt sư huynh cũng đã biến mất, cũng vui mừng đến toàn thân thoáng run rẩy.

Âu Dương Thu bước nhanh đến, nắm lấy tay Tiểu Thúy, quay sang Thiết Bốc thần y đang ngồi trên thạch đôn và mặt đầy vẻ đắc ý, chấp tay xá dài.

Thiết Bốc thần y nhẹ phát tay áo, đỡ hai người lại, ha ha lười nói:

- Hai người hãy cất lấy mặt nạ, sau khi rời khỏi đây tìm một chiếc kính đồng soi thử, biết lời nói của lão phu không ngoa và y thuật của lão phu thế nào. Thôi, hai người đi đi, giữa chúng ta đã ân tình ngang nhau, không ai nợ ai cả.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy bởi quá cảm kích ơn đức của Thiết Bốc thần y nên quyến luyến chưa muốn bỏ đi, nhưng Thiết Bốc thần y đã đứng lên tiễn khách. Hai người đành phải cất lấy mặt nạ, Âu Dương Thu nói:

- Lão nhân gia hãy bảo trọng, vẫn bồi xin cáo từ. Khi nào xong hết mọi việc sẽ trở lại đây viếng thăm lão nhân gia.

Đoạn nắm tay Tiểu Thúy, quay người cất bước đi ra.

Bỗng nghe Thiết Bốc thần y cất tiếng gọi:

- Hài tử, hãy khoan!

Âu Dương Thu dừng bước quay lại, chỉ thấy Thiết Bốc thần y mặt lạnh như băng sương, bất giác hỏi:

- Lão nhân gia còn gì chỉ giáo nữa vậy?

Thiết Bốc thần y giọng nghiêm lạnh:

- Lão phu chỉ còn một lời căn dặn, nếu không giữ đúng lời hứa, người với sư muội người sẽ gặp họa sát thân ngay.

Giọng nói đầy vẻ đe dọa, Âu Dương Thu rung động cõi lòng, vừa định nói bỗng nghe “ầm” một tiếng vang dội, một bức vách đá đã hạ xuống trước mặt, ngăn cách hai người với Thiết Bốc thần y.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp sau khi chỉnh dung của vị sư muội, nghe lòng ngọt lịm, vui sướng nắm tay Tiểu Thúy vội vã ra khỏi sơn động, tung mình lên hố sâu, ngược nhìn trời trăng lặn sao thưa, trời đã sắp sáng rồi.

Giờ chàng mới chỉnh đốn lại tư duy, nghĩ đến mình rời khỏi Tinh Tinh hạp đã là ngày thứ ba, vốn đây là một quyết định đột xuất, đến Nhạc Lạc Giản tìm Thiết Bốc thần y thử thời vận, chẳng ngờ lại đạt được mục đích một cách thuận lợi như vậy. Thế nhưng, Chu Quả Chưa lấy được, cần phải đến Ly Biệt Câu ngay.

Nhưng chàng bỗng lại nghĩ:

- Ly Biệt Câu là vùng cấm địa được toàn võ lâm công nhận và là phạm vi thế lực của Ma Thiết cung, nếu tiến vào lúc ban ngày, vạn nhất gặp cản trở, mặc dù không gì phải sợ nhưng ít nhiều cũng phiền phức làm mất thời gian.

Chàng suy tính một hồi, sau cùng quyết định nhân cơ hội này ghé qua Thất Lạc cốc thăm lại Hàn Mai bảo một chuyến, để xem nhà mình hiện nay ra sao? Chờ đến khi trời tối hãy đi tìm Chu Quả mang về Cửu Diệp Sơn, nếu như thuận lợi thì thời gian vẫn còn thư thả.

Thế là, chàng cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công ra khỏi Nhạc Lạc giản, thẳng đường phóng đi về phía Thất Lạc cốc.

Thất Lạc cốc cách Nhạc Lạc giản chỉ một ngọn núi, nhưng phải ra từ lối cửa giản và vào từ lối cửa cốc nên đi đường vòng mất khá nhiều thời gian.

Tuy nhiên, với trình độ khinh công của Âu Dương Thu và Tiểu Thúy, tám chín mươi dặm chẳng có gì đáng kể, nên mặt trời chưa ló dạng, hai người đã đến trước cửa Thất Lạc cốc.

Bởi hơn nửa năm trước, sau khi chàng được phụ thân công bỏ trốn khỏi Hàn Mai bảo, kể từ đó nghe đâu bất kỳ người võ lâm nào tiến vào Thất Lạc cốc đều không ai sống sót trở ra. Đồng thời, chàng còn chính tai nghe ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương với ba chị em họ Lam nói là phụ thân chàng đã giết người trong cốc này và chính mắt trông thấy bóng người áo xanh hết như phụ thân lúc ẩn nấp trong miếu sơn thần...

Thế nên, khi chàng với Tiểu Thúy đến trước cửa cốc hình gọng kiềng này, lại bất giác đâm ra do dự.

Thành thật mà nói, kể từ sau đêm gió mưa sấm sét kia, Thất Lạc Cốc đã trở thành một nơi ghê rợn bởi những lời đồn đại thêu dệt bởi của giới giáo sĩ giang hồ, lúc này tuy Âu Dương Thu rất muốn nhìn lại chỗ ở trước kia của mình nhưng lòng cũng không khỏi nơm nớp lo sợ.

Mặc dù chàng tin chắc kẻ giết người tại đây không phải là phụ thân, nhưng tiếng roi quen thuộc kia, bóng người áo xanh khôi vĩ kia là ai?

Lòng chàng phân vân do dự nhưng hai mắt vẫn vận hết thị lực nhìn vào trong cốc. Lúc này đang là mùa xuân, chỉ thấy trong cốc cây cỏ sum sê, hoa dại nở rộ, chim hót líu lo, cảnh sắc vô cùng nên thơ dưới ánh nắng bình minh.

- Sợ gì kia chứ? Cổ cư của nhà mình mà lại không dám vào xem sao?

Âu Dương Thu tự nói một mình, hào khí liền bùng dậy, bèn quay sang tiểu thúy nói:

- Sư muội, chúng ta đi vào đi, nhà của ngu huynh ở trong ấy.

Tiểu Thúy tuy không nói được nhưng tai có thể nghe, bèn gật đầu nhoẻn miệng cười, đây là lần đầu tiên nàng đã cười với Âu Dương Thu từ sau khi sửa lại diện mạo.

Trong mắt Âu Dương Thu, sư muội Tiểu Thúy lúc này hết như tiên thiên, tuy chàng không biết Tây Thi, Vương Tường đẹp đến mức nào nhưng theo chàng thì nhan sắc của Tiểu Thúy có thể so sánh với hai vị mỹ nhân cổ đại ấy.

Vì vậy, cái nhoẻn miệng cười của Tiểu Thúy, dưới mắt Âu Dương Thu hết như một đóa hoa tươi đẹp vô ngần.

- Ô! Nàng đẹp quá, y thuật của lão nhân gia ấy quả là xuất thần nhập hóa... lòng chàng nghĩ vậy bất giác đưa tay sờ lên má mình, cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào hết sức mịn màng, ba vết sẹo sần sùi giờ đã hoàn toàn biến mất.

Mình phải với diện mạo vốn có thăm lại nhà của mình.

Âu Dương Thu vui mừng hét to, hồi âm vang vọng sơn cốc, dẫn trước phóng đi vào Thất Lạc cốc.

Tiểu Thúy thấy sư huynh mừng như quên hết thực tại, bèn vội thi triển khinh công theo sát phía sau.

Hai người cơ hồ chân không chạm đất, con đường sơn cốc dài hơn mười dặm thoáng chốc đã vượt qua, trang viện Hàn Mai bảo nguy nga đã hiện ra trước mắt.

Khi hai người dừng lại trước cổng bảo, Âu Dương Thu bất giác sững sờ, thì ra hai bên cánh cửa cổng sơn đen đang đóng chặt, bên ngoài được quét dọn rất sạch sẽ như thể bên trong đã có chủ nhân mới nhưng lại không nghe chút tiếng ồn ào nào.

Chim khách chiếm tổ tu hú sao khiến người không ghê tởm?

Bỗng cảnh tượng người nhà bị thảm sát lại hiện ra trước mắt.

Âu Dương Thu kích phần đến mức toàn thân run rẩy, vừa định cất bước tiến tới, bỗng “kẹt” một tiếng, hai cánh cửa đen mở ra, xuất hiện hai đại hán áo đen, tướng mạo uy mãnh, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mỗi người tay cầm một ngọn trùy đầu dao sáng loáng.

- Ủa, hai người này sao quen mặt quá, họ chẳng phải là hai người cầm đao đã chết trước linh đường của nghĩa phụ và nghĩa mẫu, sau đó bị hai người khổng lồ cõng đi...

Âu Dương Thu kinh ngạc nghĩ đến đó, một đại hán trầm giọng quát hỏi:

- Hai người đến đây làm gì vậy hả?

Âu Dương Thu không đáp lại mà hỏi:

- Hai vị chẳng phải đã chết trước linh đường của vợ chồng chương môn nhân phái Bình Giang rồi sao? Chẳng lẽ âm hồn không tan ư?

Hai đại hán nghe hỏi vậy, ngơ ngáo nhìn nhau, một đại hán râu xồm đáp:

- Tiểu tử ngươi rõ là nói chuyện vớ vẩn, ai không biết sự lợi hại của hai huynh đệ bọn ta, niệm tình ngươi tuổi trẻ vô tri, đi khỏi đây mau kẻo chết uổng mạng.

Âu Dương Thu cười giòn:

- Hai vị có gì lợi hại, hãy nói ra danh tánh trước để tại hạ nghe thử được không?

Chàng vì muốn biết rõ thân phận của đối phương nên hỏi vậy?

Gã đại hán râu xồm nhường mày:

- Thôi được, ta cho ngươi biết, huynh đệ ta là Điem Thương Song Hồ, vậy ngươi đi được rồi chứ?

Âu Dương Thu chợt động tâm thầm nghĩ:

- Điem Thương Song Hồ... Họ chẳng phải đệ tử thủ tọa của chương môn Điem Thương tên là Trần Hồ Lâm và Trần Hồ Đông ư?

Hai người này nghe đâu đã được hết võ công chân truyền của phái Điem Thương, cũng rất có tiếng tăm trên giang hồ, sao giờ lại ở đây thế nhỉ?

Thì ra hai đại hán áo xanh này quả là Điem Thương Song Hồ, người râu xồm là lão đại Trần Hồ Lâm, người mặt tròn trán cao miệng rộng là lão nhị Trần Hồ Đông. Và họ

cũng chính là hai người đã chết trong Mã Lộ Trại, tổng đà phái Bình Giang, rồi bị hai người khổng lồ mang đi mà Âu Dương Thu đã trông thấy.

Trần Hồ Lâm thấy chàng thiếu niên trước mặt lặng thinh trầm ngâm, lại trừng mắt quát:

- Hai người còn chưa mau cút khỏi đây, muốn chết thật hả?

Âu Dương Thu lại nảy sinh một ý nghĩ, thầm nhủ:

- Bất kể họ ở đây làm gì, đã chiếm cứ nhà mình là chẳng phải kẻ tốt lành. Và lại hai người này đã là Điem Thương Song Hồ thì cũng kể được là nhân vật có địa vị trong phái Điem Thương, sao mình không nhân Cơ hội này giải quyết họ, luôn tiện báo thù cho Thiết Bốc thần y lão nhân gia?

Thế là, chàng hăng hắc cười lạnh lùng nói:

- Đây là nhà của bọn thiếu gia, bọn thiếu gia chính là Âu Dương Thu, con trai Hàn Mai bảo chủ Âu Dương Hàn đại hiệp, để các người chết cũng nhắm mắt.

Trong lúc nói đã tiện tay ấn nút vào bên lưng, “soạt” một tiếng, ngọn nhuyễn tiên gân giao đã rút ra.

Điem Thương Song Hồ như không hề chú ý đến lời nói của chàng nhưng thấy chàng thiếu niên này đã rút binh khí ra, đương nhiên chẳng phải là kẻ tầm thường, liền gầm lên một tiếng, hai ngọn quý đầu đao đã hung mãnh quét ra.

Tiểu Thúy đứng bên cũng rút ra khỏi bao thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy trong Ngân Kiều thôn, vừa định tung mình lao tới đón tiếp.

Âu Dương Thu một chiêu Phong Tảo Lạc Diệp, nhuyễn tiên rít lên lãnh lói, đón đỡ thế công của Điem Thương Song Hồ đồng thời lớn tiếng nói:

- Sư muội hãy lui sang bên lược trận, đây là việc của ngu huynh.

Tiểu Thúy quả nhiên án binh bất động, ngưng thần chú ý theo dõi trận đấu.

Điem Thương Song Hồ là đệ tử thủ tọa của chương môn Điem Thương, đương nhiên võ công chẳng kém, vừa thấy đối phương tiên pháp thần kỳ và thái độ cuồng ngạo, bèn vận hết công lực thi triển ba mươi hai đường Khai Sơn Đao Pháp tuyệt học Điem Thương, cuồn cuộn xô ra như trường giang đại hải, quả không phải bình phàm.

Âu Dương Thu sát cơ đã động bèn thi triển tiên pháp gia truyền Thần Long Bải Vỹ, phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư tuyệt kỹ sư môn, uy lực gia tăng gấp mấy lần.

Trong thoáng chốc, chỉ thấy ánh đao lấp loáng, bóng tiên ngang dọc hệt như một quả cầu sáng khổng lồ lăn qua lăn lại trước cổng Hàn Mai bảo.

Phái Điem Thương đã có thể độc lập môn hộ trong võ lâm, được liệt danh một chính đại môn phái, đường lối võ công hẳn nhiên có chỗ hơn người.

Lúc này, hai anh em Điem Thương Song Hồ liên thủ thi triển ba mươi hai đường đao pháp, uy thế càng thêm khiếp người.

Thế nhưng, đối thủ của họ lúc này chỉ nội tuyệt học gia truyền cũng đã uy chấn võ lâm, giờ Âu Dương Thu lại phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư do Thái Hư thượng nhân truyền thụ, dĩ nhiên càng thêm ảo diệu khôn lường.

Tiên Pháp Thần Long Bải Vỹ chủ yếu mạnh mẽ, còn Tử Điện Thanh Hư thì nhanh nhẹn là chính, nên hai môn tiên pháp phối hợp càng thêm uy lực kinh người.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua, Âu Dương Thu nóng lòng thủ thắng, bèn thi triển chiêu điện Trì Thương Minh (điện xẹt trên trời xanh) có uy lực mạnh nhất trong Tử Điện Thanh Hư, chỉ thấy trường tiên hóa thành trăm ngàn vệt xanh, kèm theo tiếng rít lạnh lói, hết sức ghê rợn.

Trần Hồ Lâm và Trần Hồ Đông bị tiếng rít khiếp người ấy khiến cho lòng rung động mạnh, thế đao bất giác chậm đi, trước mặt liền bỏ trống.

Âu Dương Thu đâu chịu bỏ lỡ thời cơ, trường tiên đột nhiên cong thành ba khúc, ngăn cách thế liên thủ của Song Hồ, đồng thời nhanh như chớp lướt tới, tả chưởng bỏ vào vai phải Trần Hồ Lâm, tay phải trường tiên quét ngang ra, đầu roi quán vào lưng Trần Hồ Đông.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, Trần Hồ Lâm đơn đao quét ra chưa kịp thu về, xương vai phải đã bị trúng chưởng vỡ nát, ngã lăn ra đất chết ngay.

Lão nhị Trần Hồ Đông thấy tình thế không ổn, vừa định tung mình ra khỏi phạm vi trường tiên, nhưng đã trễ một bước, đã bị trường tiên quán vào lưng.

Âu Dương Thu một chưởng bỏ ngã Trần Hồ Lâm, hữu chưởng thuận thế tung ra, thân người cao to của Trần Hồ Đông liền bay lên không, va vào bậc cấp đá trước cửa cổng Hàn Mai bảo, cương đao rời tay, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Âu Dương Thu chẳng thèm nhìn hai người, cất lấy trường tiên, cất bước hiên ngang đi vào bảo.

Nhưng chân chàng chưa bước lên bậc cấp bỗng nghe Tiểu Thúy kinh hãi hét to, giật mình quét mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc lưới rộng khoảng ba trượng chụp xuống đỉnh đầu, đồng thời cũng nghe một tiếng quát lạnh lạnh vang lên bên tai.

Ngay khi ấy, một thiếu nữ từ trong cửa bảo lách ra và lướt nhanh đến, tay trái vung lên, trở giữa hai ngón phóng ra hai luồng hàn phong, điễm vào Âu Dương Thu đang ngã trên đất.

Tiểu Thúy trong lúc nguy cấp, tay phải vung nhanh, Càn Khôn Nhất Chưởng của sư môn đã tung ra, đánh bật hai luồng chỉ phong của thiếu nữ ấy, đồng thời chộp lấy Âu Dương Thu cả người lẫn lưới, với thế Thiên LY Đảo Xuyên Ba vọt nhanh ra sau.

Nào ngờ vọt đi chưa đến hai trượng, bỗng ngã ra đất, vội lồm cồm bò dậy, quay đầu lại nhìn, thì ra chiếc lưới bao phủ sư huynh còn có một sợi dây dài mảnh như tóc đang nắm trong tay thiếu nữ kia.

Đồng thời, nàng cũng đã nhìn rõ diện mạo của thiếu nữ ấy, chẳng ai khác chính là La Vỹ Cơ đã thoát khỏi thạch lao trong phủ đệ Tư Mã ở an Định Quan.

Tiểu Thúy tuy không biết La Vãng Cơ quan hệ thế nào với sư huynh, nhưng ngay lúc ấy nàng đã nhận thấy, dường như sư huynh có tình cảm đặc biệt với vị giai nhân áo đỏ này.

Ngay khi thoáng ngẩn người, một chiếc lưới to khác của La Vãng Cơ đã im lìm phủ chụp xuống đầu, khi phát giác thì không còn tránh kịp nữa.

Trong lúc kinh hoàng, Hàn Mai Kiếm trong tay vội thi triển chiêu Đạt Vân Kiến Nguyệt định chém rách chiếc lưới mảnh như lông trâu, nào ngờ Thần Thủ Thiên Vãng này của La Vãng Cơ là do Vô Ưu thượng nhân chế thành bởi tư Thiên Tầm, hết sức rắn chắc, không binh khí nào chém đứt nổi.

Thế nên, ngay khi bảo kiếm của Tiểu Thúy chém vào lưới, bàn tay nắm lấy dây lưới của La Vãng Cơ cũng kéo mạnh, thế là lưới túm người ngã, lăn đến bên cạnh Âu Dương Thu.

Lúc này chỉ thấy trên gương mặt lạnh như băng của La Vãng Cơ thoáng hiện một nụ cười nhạt, đó là nụ cười trước lúc giết người đã thành thói quen của nàng trên giang hồ.

Liên theo đó, vị nữ sát tinh này lại thi triển Thiên Tinh Chỉ, ngón tay phóng ra hai luồng kinh phong âm nhu điếm vào huyết tê của Âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sau đó thu lưới cất vào trong người.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy ma huyết bị điếm, tay chân không còn cử động được nhưng trong lòng hiểu rõ và miệng có thể nói.

Khi La Vãng Cơ vừa thu Thần Thủ Thiên Vãng, Âu Dương Thu liền khích động nói:

- La tỷ tỷ...

Nhưng thấy La Vãng Cơ mặt lạnh như băng sương, sức nhớ La Vãng Cơ đã bị người không chế, lý trí đã mất nên liền nuốt lại những lời định nói.

La Vãng Cơ đã chế ngự hai người, như chờ đợi gì đó, cứ đưa mắt nhìn vào trong công bảo.

Âu Dương Thu nằm trên đất, đưa mắt nhìn vị La tỷ tỷ xem chàng như người xa lạ, bất giác nghe lòng vô cùng xót xa và cảm khái.

Trên bờ Nhị Hải, bình thủy tương phùng, vị nữ sát tinh mà giới giang hồ nghe danh táng đờm này đã rũ mắt xanh với riêng mình chàng.

Ngộ nạn tại Ngân Kiều thôn, nàng bắt chấp cản lại phụ thân cứu giúp chàng, cùng chàng lặn lội đường xa đến Vô Lượng sơn tầm sư học nghệ.

Trong Thủy Vân cốc, qua lời nữ tỳ Lục y, được biết nàng vì kiếm Chu Quả để chữa trị vết sẹo trên mặt chàng, đã một mình dẫn thân vào Đại Tuyết Sơn để khiến lọt vào tay bọn người Ma thiết cung.

Giờ đây, nàng đương nhiên không biết chàng với sư muội đã được Thiết Bốc thần y chữa khỏi vết sẹo và khiếm khuyết trên mặt, và càng không biết kẻ đang bị nàng bắt giữ chính là Thu đệ mà nàng đã rũ mắt xanh cùng với sư muội của chàng.

Nếu lúc này mà nàng muốn giết chết hai người, chỉ cần cất tay là xong, vậy thì một người huyết hải thâm thù chưa báo, một người thân thể chưa rõ, chẳng phải ngậm hờn nơi chính suối, chết không nhắm mắt còn gì?

Âu Dương Thu nghĩ đến đó, bất giác chua xót ngập lòng, hai hàng nước mắt chảy dài.

Trong nước mắt nhập nhòa, nhìn sư muội Tiểu Thúy bên cạnh, nàng vô tội nhưng sắp chết cùng với mình, thật đáng tội nghiệp.

Thế nhưng, chàng thấy sư muội đang với đôi mắt sáng ngời nhìn lên bầu trời xanh thẳm, thần thái bình thản như đang ngẫm nghĩ một điều gì đó.

La Võng Cơ chờ lâu sốt ruột, bỗng chúm môi cất tiếng huýt dài, tiếng huýt chưa dứt đã thấy trong công bảo bóng người nhấp nhোáng, liên tiếp phóng ra năm người.

Hai người đi đầu là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một là đại hán trung niên mặt tròn râu quai nón, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Ba người theo sau đều là thiếu niên mày thanh mục tú, tuổi khoảng trên dưới hai mươi.

Năm người thấy đều mặc võ phục xám và mang binh khí khác nhau, hệt như một cơn gió lướt đến trước mặt La Võng Cơ.

Âu Dương Thu vừa thấy năm người này xuất hiện, liền động tâm thầm nhủ:

- Cả năm người này đều là đồng bọn của La tử tử đã gặp tại an Định Quan, chà lẽ tử tử đã trở thành thủ lĩnh của họ ư?

Chỉ thấy La Võng Cơ hướng về ba thiếu niên nói:

- Ba người hãy kéo thi thể của Điềm Thương Song Hồ vào trong cốc tìm chỗ mai táng, nhanh lên rồi trở về ngay.

Ba thiếu niên áo xám tuân lệnh, lập tức kéo thi thể của Điềm Thương Song Hồ đi ra ngoài Thất Lạc cốc.

La Võng Cơ với ánh mắt lạnh lùng quét nhìn Âu Dương Thu và Tiểu Thúy trên đất, đoạn quay sang lão nhân mặt dài và đại hán trung niên nói:

- Hai người này đã có thể hạ sát Điềm Thương Song Hồ hẳn võ công chẳng kém, bỗn cô nương vốn định giết họ tại đây nhưng cảm thấy tiếc, chi bằng giam họ lại rồi phái người đưa đến cung xin ý kiến vương gia định đoạt. Hai người hãy khiến họ vào đi.

Âu Dương Thu nghe nàng nói vậy rất lấy làm thắc mắc, nếu La Võng Cơ quả đã mất lý trí thì sao có thể nói năng đúng đắn hợp lý thế này? Còn như La tử tử không mất lý trí sao mình gọi La tử tử mà lại không đếm xỉa đến?

Vừa nghĩ đến đó, hai người áo xám đã cắp lấy chàng và Tiểu Thúy, phóng đi vào trong bảo.

Âu Dương Thu bị đại hán trung niên cắp dưới nách phóng đi, chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi vật trong bảo đều như trước, không hề đổi khác, chỉ có rất nhiều phòng ốc cửa đóng kín như không có người ở, hết sức tiêu điều vắng lặng.

Lát sau, chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào một gian phòng to tối om, ném lên đất đá có chút ẩm ướt.

Hai người áo xám chẳng nói một lời, bỏ họ xuống xong liền quay người lui ra, nhưng Âu Dương Thu nghe có tiếng sắt khua, biết là hai người áo xám đã khóa cửa phòng lại.

Âu Dương Thu từng ở trong Hàn Mai bảo này, đương nhiên hết sức quen thuộc mọi tình hình, nên liền nhận ra đây chính là gian phòng bên phải nhất ở dãy nhà sau cùng trong bảo.

Chàng còn nhớ rất rõ, gian phòng này trước lúc gia biến luôn được khóa chặt, chìa khóa do chính phụ thân chàng bảo quản. Theo chàng biết, cả bảo hơn trăm người không ai từng bước chân vào gian phòng to này và cũng không biết bên trong có vật gì, còn như phụ thân chàng có thường vào gian phòng này hay không, chính chàng cũng không biết.

Về việc này, chàng vì còn nhỏ tuổi nên không lưu ý. Nhưng có một lần, đó là lúc trước khi xảy ra tai biến không lâu, chàng đã trông thấy phụ thân lúc sáng sớm đã từ đây đi đến khách sảnh và thấy phụ thân tinh thần tươi tắn, không như là mới ngủ dậy. Hơn nữa, phòng ngủ của phụ thân ở giữa ngôi nhà thứ ba, còn gian phòng này nằm ở khu nhà sau cùng. Vòng qua dãy nhà này là đến hoa viên, cuối hoa viên là núi cao chắn ngang và cũng là chỗ cuối cùng của Thất Lạc cốc.

Lúc bấy giờ chàng có hỏi phụ thân đi đâu về, phụ thân trả lời là đi dạo hoa viên về. Nhưng phụ thân không hề có thói quen dạo hoa viên vào buổi sáng nên đã khiến chàng hoài nghi, bèn gạn hỏi phụ thân vì sao gian phòng này lại khóa chặt quanh năm?

và Chàng còn nhớ rất rõ, chàng vừa hỏi xong phụ thân đã biến sắc mặt như có điều bí ẩn khó nói gì đó, hỏi lâu mới gắt giọng nói:

- Trẻ con chuyện không biết thì đừng hỏi, kể từ nay người không được bén mảng đến gian phòng đó nữa.

Trước nay phụ thân luôn thương chiều chàng, chưa từng gay gắt với chàng bao giờ, vậy mà việc này đã khiến cho phụ thân nổi giận.

Âu Dương Thu là đứa trẻ thông minh lanh lợi, kể từ đó chàng không còn dám hỏi đến việc ấy nữa, đồng thời cũng nghiêm túc tuân theo lời dạy của phụ thân, không hề dám bước chân đến khu nhà thứ ba nữa.

Tuy nhiên, trong lòng Âu Dương Thu đã khắc sâu một nghi vấn, giờ đây chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào giam trong phòng này nên dĩ vãng cũng lại hiện về trong trí não.

Do đó, chàng tuy tay chân không thể cử động nhưng hai mắt đảo quanh khắp phòng tìm kiếm, nhưng hoàn toàn chẳng thấy gì.

Bởi trải qua nhiều hung hiểm gian trá, Âu Dương Thu đã trở nên đa nghi về mọi sự, tuy lúc này thấy trong phòng trống hoác nhưng lại khiến chàng hoài nghi hơn.

Chàng nghĩ, gian phòng này đã được phụ thân xem trọng thể kia chắc chắn không đơn giản như vậy, chỉ đáng hận là lúc này bị chế ngự, muốn xem kỹ nhưng lực bất tòng tâm.

Chừng thời gian một bữa cơm sau, chẳng những không ai màng đến họ, trong phòng cũng không có động tĩnh gì khác lạ.

Âu Dương Thu đang đắm chìm trong dĩ vãng, bỗng thấy Tiểu Thúy cựa quậy mấy cái, rồi thì nàng đứng phắt dậy.

Chàng kinh ngạc lẫn vui mừng, Tiểu Thúy đã vung tay giải huyệt cho chàng. Chàng liền đứng lên, xúc động không thốt nên lời, ánh mắt ngập đầy vẻ cảm kích, nắm lấy tay Tiểu Thúy siết chặt.

Tiểu Thúy như cũng động lòng trước vẻ khích động của sư huynh, ngay trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hai thân người cũng bất giác xích lại gần nhau, rồi thì ôm chặt lấy nhau.

Thế là, hai người quên hết thực tại, dính chặt vào nhau như kẹo mạch nha, yên lặng hưởng thụ cảm giác ngây ngất tuyệt vời như cả thế gian này chỉ có riêng hai người hiện hữu.

Nào ngờ hai người đang ôm nhau thắm thiết, lửa tình dần bốc cao bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo tiếng chìa tra vào ổ khóa.

Âu Dương Thu giật mình nghĩ nhanh, vội đẩy Tiểu Thúy ra và ra hiệu nàng đứng lên tiếng rồi hai người nằm trở xuống đất như trước.

Cửa mở, bóng đỏ thấp thoáng, La Võng Cơ một mình xuất hiện trong phòng.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy lúc này đã giả vờ nhắm mắt ngủ, La Võng Cơ đá cho mỗi người một phát, thấy họ không nhúc nhích liền quay người lui ra.

Ngay khi ấy, Âu Dương Thu đột nhiên đứng phắt dậy, cách không vung chỉ điểm vào á huyệt của nàng.

La Võng Cơ chỉ kêu “á” một tiếng đã bị Tiểu Thúy nắm giữ Mạch Môn nơi cổ tay.

La Võng Cơ nằm mơ cũng chẳng ngờ tuyệt kỹ sư môn Thiên Tinh Chi của nàng đã điểm khóa ma huyết hai người lại bị họ tự giải khai để rồi kìm chế mình ngược lại.

Âu Dương Thu sợ còn có người khác đến nữa, bèn rón rén thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba thiếu niên áo xám đã chôn thi thể của Điểm Thương Song Hồ, một người tay cầm thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy, một người tay cầm ngọn nhuyễn tiên gân giao của chàng và một người cầm dây thừng đang đi về phía này.

Chàng vội ra hiệu với sư muội, đem giấu La Võng Cơ bên vách gần cửa phòng, sau đó chia ra mỗi người đứng nấp sau một cánh cửa chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng sẽ cùng lúc ra tay đột kích.

La Võng Cơ đã bị chế ngự á huyết và Ma huyết, không nói mà cũng không cử động, chỉ đành với ánh mắt đầy căm thù trừng trừng nhìn vào bóng lưng Tiểu Thúy.

Âu Dương Thu đoán không sai, ba thiếu niên áo xám quả đã phụng mệnh đến đây trối hai sư huynh muội chàng để giải về Ma Thiết cung nhưng La Võng Cơ không mấy yên tâm nên đích thân đến xem thử trước.

Ba thiếu niên áo xám ngang nhiên đi đến trước cửa phòng, vừa thấy khóa rời cửa mở, bất giác kinh ngạc cùng đứng cả lại.

Thiếu niên tay cầm nhuễn tiên đi trước sừng sốt kêu lên:

- Ủa, chả lẽ có người thả họ ra rồi sao?

Y bỗng ngưng lời, đứng ngây ra tại chỗ.

Hai thiếu niên khác vừa ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng cảm thấy toàn thân tê dại rồi cũng đứng ngây ra như đồng bọn.

Liên sau đó, hai bóng người từ trong cửa vọt ra lẹ làng cấp hết cả ba thiếu niên áo xám đi vào phòng.

Thì ra Âu Dương Thu và Tiểu Thúy vốn định chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng mới động thủ, nào ngờ họ thấy khóa rời cửa mở đã sinh nghi đứng lại. Hai sư huynh muội sợ họ bỏ chạy liền vội dùng thủ pháp cách không điểm huyết tiên hạ thủ vi cường.

Ba thiếu niên áo xám đã bị chế ngự, Âu Dương Thu bèn dùng dây thừng họ mang đến trói chặt tay chân họ, sau đó giải khai Ma huyết, điểm vào á huyết.

Tiểu Thúy thu hồi Hàn Mai Kiếm, Âu Dương Thu cũng lấy nhuễn tiên thất trở vào lưng, hai người đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.

Lúc này đã là giờ ty, hai người đã trải qua mấy lần động thủ, giờ đây đều cảm thấy bụng đói cồn cào.

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, kể tai Tiểu Thúy nói:

- Sư muội ở đây canh chừng họ cẩn thận, ngu huynh đến nhà bếp tìm chút gì ăn tạm rồi hẵng tính.

Tiểu Thúy gật đầu, Âu Dương Thu liền đi ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại.

Chàng đứng trong sân vườn quét mắt nhìn quanh thấy không có động tĩnh gì, bèn rón rén đi về phía trung viện.

Hàn Mai bảo gồm có ba khu nhà, trước kia Âu Dương Hàn đã phân chia như sau: Khu nhà thứ nhất dùng cho khách và gia đình, khu nhà thứ nhì là chỗ ở của mấy mươi đệ tử, kể cả sảnh luyện võ, thư phòng, nhà bếp và cả phòng ngủ của mình, khu nhà thứ ba là chỗ ở của thân quyến trang đình và nhà kho.

Từ khu nhà thứ ba vào trung viện phải đi ngang qua sảnh luyện võ, cửa một khách sảnh rồi mới đến nhà bếp ở sau dãy phòng phía tây.

Âu Dương Thu đương nhiên biết rất rõ, chẳng cần phải tìm kiếm, có thể đi thẳng đến nhà bếp, nhưng vì lúc này có điều e ngại và phải hiểu tình hình trong bảo hiện nay nên mỗi khi đi qua một phòng một sảnh, chàng đều lưu ý quan sát một phen.

Chỉ thấy tất cả phòng ốc tuy nguyên vẹn như trước, nhưng hầu hết cửa và cửa sổ mở toang, bên trong trống hoắc lạnh tanh, rõ ràng là sau đêm mưa gió sấm sét kia đã có người vào trong bảo dọn đồ đạc đi.

Qua mọi vết tích chứng tỏ tất cả phòng ốc trong bảo đều như không có người ở, sân vườn tuy được quét dọn sạch sẽ nhưng hiển nhiên sự quét dọn ấy đã được thực hiện chưa lâu.

Âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, thâm nhủ:

- Vậy xem ra La tử tử với mấy người kia cũng vừa đến đây tối đa không quá ba hôm nhưng chẳng rõ họ có mục đích gì thế nhỉ?

Lúc này chàng đã vòng qua sảnh luyện võ, chỉ thấy cánh cửa khép hờ, bên trong cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

Khách sảnh ở ngay phía trước luyện võ sảnh, đây là trung tâm Hàn Mai bảo và cũng là một công trình kiến trúc lộng lẫy nhất, nào tường chạm cột khắc, tường đá ngói xanh, trong lót đá Đại Lý bóng loáng.

Hôm xảy ra tai biến, chính tại khách sảnh này, phụ thân chàng đã thiết yến khoản đãi môn nhân và gia đình, nay tuy đã qua đi gần mười tháng, nhưng Âu Dương Thu tưởng chừng như mới xảy ra hôm qua. Âu Dương Thu rón rén đi đến ngoài cửa khách sảnh, dĩ vãng chợt hiện về khiến chàng nghe lòng đau xót khôn tả.

Chàng bất giác dừng chân, ngược mắt nhìn, chỉ thấy cánh cửa mở toang, chợt động tâm, sai bước đi lên thềm đá, bỗng nhiên một làn hơi tanh mùi máu ập vào mũi chàng.

Âu Dương Thu rúng động cõi lòng, do dự một hồi, ngưng thần chú mắt nhìn, liền tức sững sốt kinh hoàng, chỉ thấy trên nền đá bóng loáng ngồn ngồn mười mấy tử thi, tử thi nào cũng máu óc nhầy nhựa hết sức ghê rợn. Những tử thi này thấy đều mặc võ phục xám và Có binh khí trên mình, hiển nhiên toàn là nhân vật võ lâm, rất có thể đều là thủ hạ của La Vồng Cơ và chính là người của Ma Thiết cung.

Máu hãy còn tươi, óc hãy còn loãng, thi thể chưa lạnh, chứng tỏ những người này mới chết đây thôi. Tuy họ có mang theo binh khí nhưng thấy đều chưa động đến là đã bị người đánh vỡ sọ rồi.

Sau khi xem xét vài tử thi, Âu Dương Thu thâm nhủ:

- Xem ra là chuyện đã xảy ra sau khi La Vồng Cơ đến phòng giam, nhưng thời gian tối đa cũng không quá một bữa cơm, người nào mà có võ công ghê gớm đến mức cùng một lúc hạ sát đến mười mấy nhân vật võ lâm một cách nhanh chóng đến vậy?

Vậy là hiện trong bảo ngoài chàng với Tiểu Thúy cùng nhóm La Vỹ Cơ, rõ ràng còn có mặt cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh.

Âu Dương Thu nghĩ đến đó, cơn đói lập tức tiêu tan, chỉ cảm thấy trong Hàn Mai bảo lại ngậm sát cơ, chẳng rõ kẻ đến sau là địch hay bạn, mình cần phải hết sức cẩn thận, nếu không...

Thốt nhiên, ngoài cửa bóng xám nhấp nhোáng, Âu Dương Thu chưa nhìn kỹ đã buông tiếng quát vang, một chưởng bổ ra, đồng thời người cũng theo sau vọt ra như tia chớp.

Bóng xám ngoài cửa võ công cũng khá cao, tuy trong lúc bất ngờ vẫn phản ứng nhanh nhẹn, tung mình ra xa mấy trượng, tránh khỏi một chưởng của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu hạ xuống trong sân vườn, đưa mắt nhìn, thì ra là lão nhân mặt dài và đại hán râu xồm đã cấp chàng với sư muội vào trong phòng giam trước đây.

Hai người cũng đã thấy rõ tình trạng trong sảnh, sau khi tránh khỏi một chưởng đột kích của Âu Dương Thu, hai người liền đứng sòng vai nhau vận công đối bị.

Lão nhân mặt dài cười khẩy nói:

- Tiểu tử, người thủ đoạn tàn ác như vậy không thấy quá đáng sao?

Âu Dương Thu thoáng nhường mảy, so vai khinh miệt nói:

- Bọn tà giáo chết là đáng tội, có gì là tàn ác với không tàn ác? Hai người cũng đừng mong sống mà rời khỏi bảo này.

Trong lúc nói chàng đã vận tụ công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai bàn tay, nhưng chàng chưa kịp xuất thủ, đại hán râu xồm đã buông tiếng quát vang, tung mình lao tới công ra một quyền hết sức cương mãnh.

Âu Dương Thu nhếch môi khinh bỉ, tả chưởng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt đón tiếp kinh quyền của đối phương, hữu chưởng với chiêu Hoàn Đoạn Vu Sơn bổ chéo vào bả vai đối phương, một chiêu hai thức, nhanh và mạnh khôn tả.

Chỉ nghe “bình” một tiếng và người đội, thân người vạm vỡ của đại hán râu xồm bật lui hơn trượng, còn Âu Dương Thu vẫn đứng yên tại chỗ.

Thì ra đại hán râu xồm ngay khi quyền vừa tiếp xúc với chưởng kinh của Âu Dương Thu liền cảm thấy chưởng kinh của đối phương hung mãnh như bài sơn đảo hải, hoảng kinh vội tung người thoái lui, nhờ vậy mới tránh khỏi một chưởng bổ vào vai trái của Âu Dương Thu.

Cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu nửa thức là có thể phân biệt cao thấp. Đại hán râu xồm đã đo được công lực của đối phương, đâu còn dám xuất thủ nữa.

Lão nhân mặt dài thấy Âu Dương Thu võ công cao siêu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu bèn cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử quả nhiên có chút bản lĩnh. Lão phu hỏi ngươi, những người này đều là do ngươi hạ sát phải không?

Âu Dương Thu cười khẩy, mắt rục sát cơ và giọng sắc lạnh nói:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc là cơ nghiệp của nhà họ Âu Dương, phạm ai tự ý xâm nhập, dù kẻ khác không giết thì bọn thiếu gia cũng...

Lão nhân mặt dài kinh ngạc tiếp lời:

- Vậy là họ không phải do ngươi hạ sát ư? Ngươi là ai?

Âu Dương Thu nhường mày:

- Họ tuy không phải bọn thiếu gia hạ sát, nhưng trước khi tìm ra hung thủ, món nợ này cứ tính với bọn thiếu gia cũng được. Cho các ngươi biết, bọn thiếu gia chính là con trai của Hàn Mai bảo chủ Nhất Tiển Thần Tiên Âu Dương Hàn. Thế nào? Vậy có quyền xử trị những kẻ tự ý xâm nhập bọn bảo chứ?

Lão nhân mặt dài vẻ không tin:

- Ngươi... ngươi là Âu Dương Thu ư? Nhưng Âu Dương Thu mà lão phu đã gặp ở an Định Quan...

Âu Dương Thu ha hả cười tiếp lời:

- Âu Dương Thu ở an Định Quan chính là bọn thiếu gia, bọn thiếu gia chính là Âu Dương Thu, nhưng người tuy là một, còn diện mạo thì... Thảo nào các người không nhận ra.

Đại hán râu xồm bỗng xen lời:

- Ngươi là Âu Dương Thu hay không cũng vậy, từ nay trở đi dù ngươi có lột da bọn ta cũng nhận ra người, đằng nào món nợ máu hôm nay ngươi có chôi cũng chẳng thể được.

Âu Dương Thu cười khẩy:

- Ai thèm chối? Đằng nào món nợ máu này cũng phải tính luôn cả hai người.

Dứt lời, chàng định xuất thủ.

Lão nhân mặt dài xoa tay nói:

- Tiểu huynh đệ đã là thiếu bảo chủ Hàn Mai bảo, vậy hẳn biết quán chủ Bích Vân quán trên Câu Tiết Sơn chứ?

- Đương nhiên, Bích Vân quán chủ Kim Hà đạo trưởng chính là tri giao của tiên phụ.

- Vậy Kim Hà đạo trưởng có hai đệ tử nhập thất tục gia cũng có chút tiếng tăm, tiểu huynh đệ hẳn cũng có nghe nói chứ?

- Nghe thì có, nhưng chưa có duyên gặp...

Âu Dương Thu nhìn kỹ hai người, ngẫm nghĩ một hồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ hai vị chính là Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu...

Lão nhân mặt dài hắng giọng hòa nhã nói:

- Không sai, lão phu chính là Lý Phi, còn đây là sư đệ Trương Chiêu.

Âu Dương Thu vừa nghe hai người này chính là Câu Tiết Nhị anh mà phụ thân vẫn thường đề cập, vội chấp tay xá dài nói:

- Văn bối vừa rồi đã vô lễ, xin hai vị thứ tội cho!

Thần Trao Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu cùng đáp lễ, Lý Phi vội nói:

- Âu Dương huynh đệ bất tất phải khách sáo, La cô nương với Cống Lai Tam Sát đi đâu cả rồi vậy?

- Họ ở trong phòng giam vẫn bồi...

Âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, bỗng lại hỏi:

- Ba vị huynh đài ấy là Cống Lai Tam Sát ư? Vì sao họ trở thành...

Chàng vốn định nói là “trở thành tay sai của Đại Nguyên giáo” nhưng sợ nhớ họ đã bị mất lý trí chứ không phải tự nguyện, bèn đổi lời nói:

- Xem ra La cô nương với Cống Lai Tam Sát đã quên hết quá khứ, nhưng hai vị tiền bối...

Thần Trao Lý Phi quét mắt nhìn quanh như có điều e ngại, đoạn khẽ thờ dài nói:

- Chuyện này dài dòng lắm, chúng ta hãy tìm chỗ vắng vẻ nói chuyện.

- Vậy văn bối đến nhà bếp tìm chút thức ăn trước rồi chúng ta hãy cùng đến chỗ La cô nương nói chuyện, được chăng?

Thiết Quyền Trương Chiêu lắc đầu:

- Âu Dương huynh đệ không cần đi nữa. Chúng tôi vừa đến đây tối qua, trong nhà bếp chẳng có gì cả. Vừa rồi Trương mỗ với sư huynh chính là phụng mệnh La cô nương ra ngoài tìm thức ăn, nhưng chẳng hiểu sao cả sơn cốc một con thỏ cũng chẳng có, vắng ngắt như là một sơn cốc chết...

Âu Dương Thu nghe vậy rất lấy làm lạ thầm nhủ:

- Rõ ràng là lúc mình vào cốc đã thấy rất nhiều chim thú. Tại sao chỉ chốc lát đã biến mất hết thế này? Chẳng lẽ đã có quái vật hung dữ vào đây hay sao?

Thần Trao Lý Phi thấy Âu Dương Thu lặng thinh trầm tư, bèn cất bước đi vào đại sảnh lần lượt xem xét kỹ mùi mấy tử thi, đoạn trở ra đầy kinh hoàng hơ hãi nói:

- Hai vị, chúng ta rời khỏi đây mau!

Đoạn liền dẫn trước phóng đi về phía hậu viện, Âu Dương Thu và Thiết Quyền Trương Chiêu thấy vậy cũng chẳng có thời gian để hỏi, vội thi triển khinh công theo sau.

Ba người đến khu nhà thứ ba, Âu Dương Thu tiến tới mở cửa, thấy Tiêu Thúy và mọi người bình an vô sự chàng mới yên tâm.

Chàng lắc đầu ra hiệu với Tiểu Thúy là không tìm được thức ăn, nhưng Tiểu Thúy chỉ nhón miệng cười, không hề có vẻ oán trách.

Lý Phi và Trương Chiêu cùng đi vào phòng, thấy La Vỹ Cơ và công Lai Tam Sát đang nằm yên trên đất, biết là đã bị Âu Dương Thu điểm huyết nên cũng chẳng hỏi. Lý Phi trở tay đóng cửa lại, nhìn Âu Dương Thu hỏi:

- Âu Dương huynh đệ, có thật họ không phải bị huynh đệ hạ sát không?

Âu Dương Thu gật đầu:

- Chẳng lẽ tiên bối đã phát hiện điều gì khả nghi ư?

Lý Phi ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Qua thương tích của họ, lão phu tin là không phải do huynh đệ gây ra. Nhưng chẳng hay lúc huynh đệ đến, có phát hiện dấu vết gì không?

Âu Dương Thu trầm ngâm:

- Văn bối cũng nhận thấy những người ấy chết một cách rất kỳ lạ, thấy đều chưa kịp rút binh khí đã bị người đánh vỡ sọ. Văn bối đang thắc mắc thì hai vị tiên bối đến, bởi không rõ tự sự nên văn bối đã...

Thần Trao Lý Phi tiếp lời:

- Theo lão phu nhận thấy, họ không phải chết bởi tay người, theo tình hình chim thú tuyệt tích trong cốc, chứng tỏ nơi đây hẳn đang có một loài ác thú rất hung dữ và rất có thể do người nấp trong bóng tối sai khiến.

Thiết Quyền Trương Chiêu không đồng ý:

- Qua việc chim thú trong cốc trốn biệt quả là có khả năng mãnh thú xuất hiện, nhưng cho mười hai người chết đó là do thú giết chết, ngu đệ không đồng ý, thử hỏi trên đời này có loài mãnh thú nào có thể một lúc giết chết mười hai cao thủ trong thoáng chốc thế này? Và lại, theo sự do thám trong mấy tháng qua, chúng ta đều biết Huyền Đô cung chủ của Đại Nguyên giáo rất giỏi điều khiển mãnh thú, đương nhiên việc này tuyệt đối không phải do Huyền Đô cung chủ gây ra, nhưng trong võ lâm hiện nay, còn ai có thể sai khiến mãnh thú giết người chứ?

Thần Trao Lý Phi mỉm cười:

- Châm ngôn có câu, nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chẳng lẽ ngoài Huyền Đô cung chủ, trên đời này không lẽ chẳng còn ai khác có thể sai khiến dã thú hay sao? Chẳng qua chúng ta chưa biết đó thôi. Nhưng hiện không phải là lúc chúng ta luận bàn về vấn đề ấy Thiết Quyền Trương Chiêu chau mày:

- Vụ án mạng này lại xảy ra trong Hàn Mai bảo và không người có mặt làm chứng, mai kia các đại môn phái khó khỏi tìm Âu Dương Thu...

Trương Chiêu bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu không hiểu lời nói của Trương Chiêu bèn hỏi:

- Họ chẳng phải thuộc hạ của Đại Nguyên giáo hay sao? Liên quan gì đến các đại môn phái?

Trương Chiêu nghiêm giọng:

- Rất có liên quan, huynh đệ có biết họ là ai không?

Âu Dương Thu lắc đầu:

- Vãn bối không biết!

- Mười hai người này thầy đều là đệ tử có danh tiếng của các đại môn phái, trong số có Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm và cũng là em của Càn Khôn Chương Mạc Bất Sầu, trang chủ Liễu Tâm trang ở Tô Châu. Mạc Bất Sầu đã chết tại Thất Lạc cốc, giờ Mạc Tất Vũ lại chết trong Hàn Mai bảo, đừng nói phái Thiếu Lâm không chịu bỏ qua mà ngay cả Liễu Tâm trang cũng sẽ tung ra hết toàn lực...

Thần Trảo Lý Phi bỗng ngắt lời:

- Sư đệ tiếp tục nói thế này e rằng âu Dương huynh đệ càng nghe càng hồ đồ và càng nói càng dông dài, hãy để nguy huynh nói vắn tắt từ đầu chí cuối thì hơn.

Thiết Quyền Trương Chiêu gật đầu:

- Vậy cũng được, sư huynh nói nhanh đi. Giờ thì toàn bộ đại kế của chúng ta đã tan tành, đành phải về lập tức Câu Tiết Sơn báo lại với sư phụ định đoạt.

Thần Trảo Lý Phi háng giọng, vừa định nói bỗng thấy Tiểu Thúy đang cúi nhìn xuống phiến đá dưới chân rồi bỗng dùng hai chân dẫm mạnh lên.

Hành động này của Tiểu Thúy chẳng những khiến Lý Phi chững lời mà còn gây sự chú ý của Âu Dương Thu. Chàng biết nàng sư muội này tính rất tỉ mỉ, hẳn là có điều phát hiện và huống hồ mình cũng đã hoài nghi về gian phòng này từ lâu.

Nền của gian phòng được lát bằng những phiến đá vuông bốn thước, Tiểu Thúy sau khi giẫm mạnh lên phiến đá ấy, lại tiếp tục giẫm mạnh các phiến đá khác, sau đó trở về chỗ cũ, lại giẫm mạnh mấy lần nữa.

Âu Dương Thu lúc này đã nghe tiếng vang của phiến đá dưới chân Tiểu Thúy có vẻ khác với những phiến đá khác, nhưng Lý Phi và Trương Chiêu thì chẳng hiểu gì cả.

Sau khi Tiểu Thúy giẫm một hồi phiến đá dưới chân, quay nhìn Âu Dương Thu mỉm cười đứng yên không làm gì nữa.

Âu Dương Thu quay sang Lý Phi và Trương Chiêu cười nói:

- Vị sư muội này của vãn bối không nói được, đôi lúc có hành động khác thường, xin hai vị chú ý.

Lý Phi vội nói:

- Âu Dương huynh đệ sao lại nói vậy, lão phu với sư đệ vì phải cấp tốc trở về Câu Tiết Sơn, thời gian không còn nhiều, chuyện đệ tử các đại môn phái trở thành thuộc hạ của Đại Nguyên giáo, có còn cần lão phu nói không?

- Cần, khi tiền bối kể xong, vẫn bối cũng có tin quan trọng cho hai vị biết.

Âu Dương Thu nói xong, liền bảo Tiêu Thúy ra ngoài cửa canh chừng, kéo Lý Phi và Trương Chiêu ngồi xuống đất.